

ПРОБЛЕМА ВІЛЬНОГО ЧАСУ

Доп. – Іваненко О., Ю-34
Наук. кер. – ст. викл. Сахно П.І.

Час - істотний фактор життя людини. З народження дитина зустрічається з часом.

Спочатку – простий фізіологічний ритм, зв'язаний з режимом харчування і сну, природною зміною дня і ночі. Пізніше – уявлення про вік, часи послідовних подій, розуміння минулого, сучасного, майбутнього, формування ставлення до культурних традицій і суспільних ідеалів. Час – повсякденний ритм життя, що зв'язується з годинниковим механізмом, нагадує про себе у вигляді історії.

Історія культури знає багато способів визначення часу. Відомо не тільки здатність людей орієнтуватися у часі за сонцем і зірками, але й пристосовуватися до природних циклів життя, висвітлювати історії людських поколінь та соціальних подій.

Люди по-різному сприймають і класифікують цінності. Це залежить від життєвого досвіду, виховання, світогляду. І ставлення до часу, як до цінності виникає не відразу.

Вперше час як суспільна цінність фіксується в економічних теоріях XIX ст., де розглядається невід'ємною характеристикою суспільства. Девід Рікардо писав, що справжнє багатство нації у можливості за менший робочий час створити більший достаток, величезну кількість матеріального багатства, тобто справжнє багатство суспільства – час, вивільнений з процесу матеріального виробництва, час, яким людина може вільно розпорядитись: частково для споживання продуктів, частково для вільної діяльності і розвитку здібностей. Вільний час – дозвілля, створюване працею і вільне від праці. Коли виникає зневілювання індивідуального ставлення людей до свободи і вільного часу, тоді вільний час набуває форми суспільного обов'язку, що нав'язаний суспільству окремою людиною. Тут мабуть доречно згадати один грецький міф. Прометей не дав людям свободи, але добув вогонь, який допомагав їм готувати їжу і зігрівав, тобто дав можливість відносної свободи дій. Прометей ще попрохав Афіну подарувати людям вічно-юну

душу, чим уподобав людей богом. Людина навчилася дивитися на небо. У неї виникла потреба свободи.

Поява вільного часу показує, що людина починає помічати час там і тоді, де і коли вона починає зустрічатися з відмінностями у часі. Але самотійне значення час одержує тільки тоді, коли власний вільний час стає для людини цінністю.

Вивільнення часу усвідомлюється як насущна потреба, дозвілля – як справжнє життя. Дослідження соціальних основ людської життєдіяльності неминуче зустрічається з тим, що відмінність вільного і робочого часу – один з важливіших показників соціального аналізу. Промислова революція і розвиток індивідуального суспільства конкретно визначили різницю праці і дозвілля, знявши з них напрям романтики попередніх культурних визначень. Нерегламентованість праці вченого, політика управління, що породила гнучкий рухомий режим праці, не кажучи уже про ієрархії мистецтва, висунули питання про якісний зміст вільного часу. Єдність кількісних і якісних критеріїв відобразилась у формуванні вільного часу як самотійного соціального явища.

Умовно структура вільного часу має два рівні: суспільно – необхідний і індивідуально – вільний час. Суспільно – необхідний час є тісно зв'язаний з кількістю визначеного часу, його матеріальним обчисленням: робочий тиждень і кількість вихідних ; час, витрачений на той чи інший рід занять, вид праці і часу дозвілля індивідуальні і суспільні засоби, що використовуються для організації і проведення дозвілля. Індивідуально – вільний час розкриває інші риси вільного часу: світоглядні орієнтації, духовні потреби, соціальну активність, політичну лояльність, повсякденну лояльність, та ін.

Вільний час – дозвілля, що має безумовну цінність, суспільна необхідність, що веде до конструювання сфери вільного часу в особливий соціальний інститут. Соціально-економічний статус вільного часу – природний наслідок його залежності від життєвонеобхідного робочого часу. Включає такі показники: тривалість робочого дня, робочий тиждень, гнучкість ритму роботи, пропорційність структури соціальної зайнятості у виробничій і не виробничій сферах.

В сучасних умовах суспільна тенденція до збільшення вільного часу і зменшення робочого, потреба в гнучкій професіональності, змінює суспільний статус людини, її корпоративність. І за професіоналізмом та трудовою діяльністю все ще залишається пріоритет у визначенні наданих людині суспільством свобод. Слід також зазначити, що свободи все ще виступають соціальним автономним інститутом.

ПСИХОЛОГИЧЕСКИЙ АНАЛИЗ СНОВ И СНОВИДЕНИЙ В ПСИХОАНАЛИТИЧЕСКОЙ КОНЦЕПЦИИ З.ФРЕЙДА

Докл. - Даценко Т., Е-12
Научн. рук.- доц. Кривопишина Е. А.

В последние столетия люди решительно отошли от подобных представлений. Толкование сновидений причислили к области суеверий и просвещенный, образованный человек, неважно, ученый или нет, не сомневался, что сновидения – это бессмысленное и ни чего не значащее проявление деятельности мозга, в лучшем случае – реакция мозга на ощущения тела, испытываемые во сне.

И только Фрейд в начале XX столетия подтвердил правильность прежних представлений о том, что сновидения имеют и смысл и значение, нам не снится то, что не является существенным отражением нашей внутренней жизни, и все сновидения можно понять, если знать ключ к их разгадке; толкование снов – это, в переводе с латинского, так называемый царский путь или главный путь к пониманию подсознательного и пониманию наиболее мощных мотивов, как патологического, так и нормального поведения. Фрейд не только определил природу сновидений, он настойчиво и непреклонно вновь и вновь подтверждал одно из старейших представлений: сон есть осуществление иррациональных желаний, подавляемых во время бодрствования. Наши сновидения в основном не подчиняются законам логики.